



De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Marcello papa & martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

GESTA S. MARCELLI PAPAE, QVAE IN ANTIQVISSIMIS MARTYROLOGIIS CITANTVR, GRAUITER & FIDELITER CONSCRIPTA; VT DOCTI VIRI CENSENT, à Romana Ecclesiae Notarijs.

16. IANVAR.

Thraſon
alioſ ſanctos
martyres.Cyriacus
cum ſocijs
mittitur in
carcerem.Sifinnius
ſiſtitur Ma-
ximiano.Sifinnij
fortitudo.

Matth. 23.

Apronianus
credit in
Chriſtum.Chriſmate
conſigna-
tur.

Tempore illo, quo Maximianus redijt de partibus Aphricæ ad urbem Romam, volens placere Diocletiano Auguſto, vt in nomine eius thermas ædificaret, cœpit ob inuidiam Chriſtianorum, omnes milites ſiue Romanos, ſiue alterius gentis, ad afflictionem laboris compellere; & per varia loca alios ad lapides, alios ad arenam fodendam damnare. In ipſo tempore erat vir Chriſtianus, nomine Thraſon, vir potens & facultaribus locuples, & vita fidelis. Hic cum vidiffet affligi Chriſtianos fatigatione & labore, de ſua facultate ſanctis martyribus alimoniam & victum miniſtrabat per viros Chriſtianos, Sifinnium, Cyriacum, Smaragdum & Largum. Hoc audiens beatus Marcellus, vrbis Romæ Epifcopus, gaudio repletus eſt; cumq; ab illis ad ſe accerſitis, rem omnem didiciſſet, inito conſilio, conſecrauit Sifinnium & Cyriacum diaconos eccleſiæ Romanæ. Factum eſt autem, vt vna nocte, dum deferrent humeris ſuis ſanctis martyribus victum, quem Thraſon miniſtrabat, tenti ſint à militibus paganis, & perducti ad tribunum Spurium. Suſcipiens autem eos tribunus, retruſit in cuſtodiam publicam: Poſt diem verò tertium nunciavit Maximiano Auguſto. Qui iuſſit, vt ſub cuſtodia foderent arenam, & humeris ſuis portarent vſque ad locum, vbi thermæ ædificabantur. Erat autem vir ſenex inter eos nomine Saturninus, qui iam ſenectute maceratus fuerat; & cœperunt eum ad portandum iuuare. Hoc cum fieri viderent cuſtodes, quia Sifinnius & Cyriacus diaconi & ſuas & aliorum ſarcinas cum adiutorio Chriſti portarent, mirati ſunt; & nunciauerunt tribuno Spurio. Qui etiam nunciavit Maximiano Auguſto; dicens, quòd cum hymnis & laudibus Dei & omni veneratione Chriſto gloriam redderent.

Eodem tempore miſit Maximianus Auguſtus; & iuſſit ſibi Sifinnium præſentari. Qui cum præſentatus fuiſſet, dixit ad eum Maximianus; Quis vocaris? Reſpondit; Ego peccator, ſeruus ſeruoꝝ Domini noſtri Ieſu Chriſti, Sifinnius vocor. Maximianus Auguſtus dixit; Quæ carmina ſunt vobis? Reſpondit Sifinnius diaconus, dicens; Si cognoſceres, quæ ſunt carmina fidelium, ſcires creatorem tuum. Reſpondit Maximianus, dicens; Et quis eſt creator, niſi inuidus Hercules? Reſpondit Sifinnius diaconus; Nobis turpe eſt vel nominare, vel audire illum. Maximianus dixit; Vnũ tibi è duobus elige feſtinus. Aut ſacrifica deo Herculi; aut carnes tuas ignibus cremabo. Sifinnius diaconus dixit; Ego quidem ſemper hoc optauij; ſi tamen meritus fuero; vt coronam deſideratam accipiam. Iratus Maximianus Auguſtus, tradidit eum Laodicio præfecto. Qui retruſit eum in cuſtodia Mamertini; & fuit ibi in cuſtodia diebus ſeptendecim.

Post hos dies, iuſſit Laodicius præfectus adſpectibus ſuis Sifinnium præſentari. Qui cum præſentatus fuiſſet ab Aproniano Commentarienſi; ſubiò lux de cælo facta eſt, & vox de luce exijt, dicens; Venite ad me benediçi patris mei; percipite regnum; quod vobis paratum eſt ab origine mundi. Tunc Apronianus tremefactus, cecidit ad pedes Sifinnij diaconi, dicens; Adiuro te per Chriſtum, quem conſiteris, nè tardes me baptizare; & facias me tecum pertingere ad coronam. Eadem hora allata eſt aqua, & catechizauit eum; & benedixit fontem; & depoſuit eum nudum in peluim, dicens ei; Credis in Deum patrem & filium & ſpiritum ſanctum? Et ille reſpondit; Credo. Et Sifinnius diaconus dixit ei; Illuminet te Chriſtus. Et eleuauit eum de pelui; & duxit eum ad ſanctum Marcellum epifcopum; qui eum chriſmate conſignauit; & poſt hæc altare conſecrauit. Tunc participati ſunt omnes corpore & ſanguine Domini noſtri Ieſu Chriſti.

Eodem die poſt meridiem iuſſit ſibi Laodicius præſentari Sifinnium diaconum. Veniens autem eum Sifinnio Apronianus Commentarienſis iam baptizatus, cœpit clamare & dicere; Quid vos coarctat diabolus in Dei ſeruos tanta mala exercere? Præfectus autem dixit Aproniano; Quomodo video, & tu Chriſtianus eſte tuus es. Reſpondit

dit Apronians; Væ mihi infelici; qui perdidisti dies meos. Præfectus dixit; Verè modò perdes dies tuos; & iussit eum capitalem subire sententiam, dicens; Si hic extinctus non fuerit, multi per eum peribunt. Qui ductus in viam Salariam, milliario secundo capite truncatus est sub die quarto Nonarum Februariarum.

Tunc iussit retrudi in custodiam Saturninum senem & Sisinnium diaconem, dicens; Si non immolauerint dijs, diuersis eos poenis interficiam. Cumque essent in custodia, veniebant ad eos multi gentiles, & baptizabantur cum omni fiducia. Audiens hoc Laodicius præfectus, iussit sibi tribunal parari in Vrbe in Tellure. Et post dies quadraginta duos, misit & exhibuit Saturninum & Sisinnium. Qui vincti catenis, adducti sunt in cõspectu Laodicij nudis pedibus. Quibus dixit Laodicius; Quid est? Deposuistis vanam superstitionem; & adoratis deos, quos Imperatores adorant? Respondit Sisinnius diaconus; Nos peccatores adoramus Dominum Iesum Christum, filium Dei; Nam demonibus & lapidibus nunquam humiliamur. Laodicius dixit; Deferatur tripodæ, & thurificent maiestatis. Saturninus dixit; Conterat Dominus deos gentium. Et continuo soluta est tripodæ ærea velut lutum. Quod videntes duo milites Papias & Maurus, ceciderunt clamare & dicere; Verè Deus est Dominus Iesus Christus, quem colunt Sisinnius & Saturninus.

Iratus itaque Laodicius, iussit eos in eculeo leuari. Et cum traherentur nervis, fustibus & scorpionibus cõsi sunt. Illi autem clamabant, dicentes; Gloria tibi Domine Iesu Christe; quia meruimus socij fieri seruatorum tuorum. Tunc Papias & Maurus clamabant, dicentes; Vt quid vos coarctat diabolus in seruos Dei ista exercere? Iratus Laodicius, iussit ora eorum lapidibus contundi, & retrudi in carcerem; Saturnino autem & Sisinnio flammam ad latera poni. Et cum in eculeo pendentes, vultu alacri gratias Deo agerent, iussit eos capitalem subire sententiam. Et depositi de eculeo, ducti sunt in viam Numentanam milliario secundo ab vrbe; & ibi capite truncati sunt. Eorum autem corpora collegit Thrason cum Iohanne presbytero, & sepeliuit in prædio suo via Salaria tertio Calend. Decembris.

Post dies verò duodecim, iussit Laodicius præfectus Papiam & Maurum milites, qui baptizati fuerant à beato Marcello episcopo, sibi præsentari in circo Flamineo. Quos cum vidisset, dixit ad eos; Nunc cognoui, quòd & vos Christiani sitis. Papias dixit; Verè Christiani. Dixit ad eos Laodicius; Deponite vanam fallaciam; & adorate deos, quos principes adorant. Respondit Maurus, & dixit; Adorent eos, qui desperauerunt de animabus suis; vt in æternum pereant. Laodicius præfectus dixit; Modò vos desperatis de animabus vestris; si non sacrificatis dijs immortalibus. Audite & facite quæ dico, & vivite. Respondit Papias; Sacrifica tu, & vive in tormentis æternalibus. Tunc iussit eos stetni in terram, & fustibus cædi. Et cum diu caderentur, nulla vox ex eis audita est, nisi tantum, Christe adiua nos seruos tuos. Tunc iussit eos leuari de terra, & plumbatis cædi. Et cum diu caderentur, emiserunt spiritum. Quorum corpora collegit noctu Iohannes presbyter, & sepeliuit in via Numentana sub die quarto Calendarum Februariarum ad * Lymphas beati Petri, vbi baptizabat. Post dies autem multos, narrauit omnia Laodicius præfectus Augustis Diocletiano & Maximiano de militibus, & de sanctis, quos interfecerat; & gauisi sunt Diocletianus & Maximianus Augusti. Deinde post paucos dies nunciatum est Diocletiano Augusto, quòd filia eius Artemia à dæmonio vexaretur. Vnde grandi afflictione contristatus est, & diè præsentis noluit comedere cibum. Et dum multo tempore esset in custodia beatus Cyriacus, & iam de eo obliuio esset facta, multi Christiani pergebant ad eum in custodiam, & cæci illuminabantur, atque infirmi salui fiebant à languoribus suis. Interea cœpit vrgeri Artemia Diocletiani filia à dæmonio. Hoc cum nunciatum fuisset Diocletiano Augusto, intrauit ad eam in cubiculum; & ecce ipse dæmon clamare cœpit per Artemiam præsentem Diocletiano; Nisi venerit Cyriacus diaconus, non exeo. Confestim autem misit Diocletianus ad eum in custodiam, vbi erat inclusus & constrictus cum Largo & Smaragdò; & eiecit eum de custodia. Et cum præsentatus ei fuisset, rogabat eum, vt intraret ad filiam eius.

Cumque intrasset ad eam Cyriacus, dixit; In nomine Domini nostri Iesu Christi præcipio tibi, vt ex eas ab ea. Dæmon autem respondit per os Artemiæ, dicens; Si vis vt exeam, da mihi vas, vbi ingrediar. Dicit ei Cyriacus; Si potes, ecce corpus meum ingredere.

re. Respondit diabolus; In vas tuum nō possum ingredi; quia vndique clausum & signatum est. Dicit ei Cyriacus; In nomine Domini nostri Iesu Christi crucifixi, exi, vt fiat vas mundum superuenienti spiritui sancto. Et dixit ad Artemiam; Filia, crede in Deum patrem omnipotentem, & in Iesum Christum filium eius vnicum, Dominum nostrum. At ille exclamauit, dicens; O Cyriace, si hinc me eijcis, in Persidem te faciam venire. Dicit ei Cyriacus; In nomine Domini nostri Iesu Christi, exi. Tunc exclamauit Artemia, dicens; Per ipsum nomen te coniuuro, vt me baptizes! quia video de longè Dominum, quem tu prædicas beate Cyriace. Et tenentes manum eius beatus Largus & Smaragdus; leuauerunt eam. Altera autem die secundum consuetudinem catechizauit eam; & allatam aquam benedixit sanctus Cyriacus; & baptizauit eam præsentē matre sua Serena Augusta. Ab eodem die semper dicebat Serena filia suā; vt fideliter amaret religionem Christianam. Post menses verò decem & annos duos, explicata fabrica thermarum cum gloria, cœpit Diocletianus Augustus benè habere Cyriacum diaconum; & donauit ei domum, & præcepit, vt securus viueret in vrbe Roma, faciente Serena vxore sua.

Artemia fit
Christiana.

S. Cyriacus
securè degit
Roma.

Serena Au-
gusta Chri-
stianissima.

Cyriacus
expellit de-
monem à
filia regis
Perfarum.

Iobia bap-
tizatur, & pa-
ter eius &c.

Diocletia-
nus morit.

Post paucum verò tempus, venit legatio à rege Perfarum ad Diocletianum Augustum, vt Cyriacum diaconem ad eum dirigeret? quia filia eius à demonio vexabatur. Diocletianus verò videns tantam supplicationem Saporis regis Perfarum; præcepit vxori suæ Serenæ, vt rogaret ad se venire Cyriacum diaconem. Et cum venisset Cyriacus ad Serenam Augustam, dixit ei legationem Saporis regis Perfarum; sicut dixerat ei Diocletianus Augustus maritus suus. Dixit ei Cyriacus diaconus; Cum auxilio Domini mei Iesu Christi Saluatoris, vadam securus. Itaque Serena Augusta Christianissima dedit ei vehicula, vel necessaria quæque in nauis, & cum Largo & Smaragdo perrexit vsq; in Persidem? milites verò cum veredis ibant. Beatus autem Cyriacus cum baculo suo pergens, iugiter psallebat Domino; vsquedum perueniret ad Saporem regem Perfarum. Cumque præsentati fuissent regi Cyriacus diaconus, & Largo & Smaragdus, dixit ad eos; Quis ex vobis dicitur Cyriacus diaconus? Et vt cognouit, quis esset diaconus, adorauit eum; rogauitque vt introiret in cubiculum ad filiam eius, nomine Iobiam. Eadem hora exclamauit diabolus ex ore puellæ, & dixit ad Cyriacum; Quid est Cyriace? Respondit Cyriacus; In nomine Domini mei Iesu Christi præcipio tibi immunde spiritus, exi, & iam vltra non reuertaris in eam. Respondit diabolus; Fatigatus es, Respondit Cyriacus; Ego huc veni in nomine Domini mei Iesu Christi; cuius auxilio non sum fatigatus; sed in omnibus gubernatus. Dicit ei diabolus; Tamen ego te perduxì, ad quod volui. Cyriacus autem diaconus cum vidisset puellam fatigari; proiecit se in pauimentum; orans & flens & dicens; Imperat tibi Dominus meus Iesus Christus; quem cōfessus es, vt ex eas. Respondit diabolus; Da mihi vas, quod ingrediar. Sanctus Cyriacus dixit; Dominus Iesus Christus; Deus de Deo, imperat tibi vt ex eas. Et ecce cū vlulatu magno exiens; clamabat in aère, dicēs; O nomē terribile, quod me coarctat exire. Et ab eadem hora salua facta est Iobia. Tunc beatus Cyriacus dixit ei; Filia, crede in filium Dei; & semper sana eris. Respondit Iobia; Ego credo in Dominum Iesum Christum; quem prædicas. Et fecit eam catechumenam more solito, & catechizauit eam, & allata aqua, deposuit eam nudam in concham argenteam; & benedixit aquam; & dixit ei; Iobia, credis in patrem & filium & spiritum sanctum? Respondit; Credo. Et dixit ei; Credis carnis resurrectionem? Respondit; Credo; Et leuata de concha, cœpit dicere Iobia; Verè Dominus Iesus Christus, quem prædicat beatus Cyriacus, ipse est Deus. Eadem hora omnes affines eius baptizati sunt, & ipse rex baptizatus est; & alij promiscui sexus, numero quadringenti & viginti. Tunc rex multa dona vel pecunias obtulit beato Cyriaco. Cui sanctus Cyriacus dixit; Nos gratiam Domini nostri Iesu Christi precio non offerimus; sed fide æstimamus. Et nihil accepit; sed tantum pane & aqua cum Largo & Smaragdo vsus est.

Post dies autem quadragintaquinque ascendentes nauim; cum commendationibus epistolarum reuersi sunt Romam. Quem cum grādi honore suscepit Diocletianus Augustus cum vxore sua & filia; & cœpit habitare cum Largo & Smaragdo in domo, quam ei donauerat Diocletianus iuxta thermas Diocletianas. Hinc post menses duos ambulauit Diocletianus Augustus ad Dalmatiam? ibique ægritudine fatigatus, per testamentum fecit cohæredes filios suos; & mortuus est. Hoc audiens filius eius Maximianus

nus Augustus, præcepit vt Christiani, vbicunquè inuenti fuissent, punirentur. Et zelo ductus propter sororem suam Artemiam, misit & tenuit Cyriacum diaconum, posuitque in custodia; & præcepit, vt in die processionis suæ, ad exemplum Christianorum, Cyriacus nudus & catenis obligatus ante rhedam eius traheretur. Veniēs autem in die processionis suæ Marcellus episcopus, obtulit se Maximiano Augusto, dicēs ei, Pietati tuæ suggero; seruos Dei, qui orant pro regno tuo & pro Rep. quare trucas? Tunc iratus Maximianus Augustus, præcepit vt fustibus cederetur & expelleretur ab Vrbe Marcellus episcopus. Et Carpasio vicario mandauit in hæc verba; Audi Carpasi; Cyriacum sacrilegum, qui carminibus & incantationibus magicis suadet hominibus Christum confiteri; diuersis poenis affligē, si non libamina dijs obtulerit.

Mittēs autem Carpasius vicarius ad custodiam, adduxit Cyriacum diaconum, Largum, Smaragdum & Crescentianum; & iussit eos in Tellure presentari. Quibus & dixit; Quare non obauditis præceptis principum; & offertis libamina dijs immortalibus? Respondit Cyriacus cum Largo, Smaragdo & Crescentiano; Nos Domino Iesu Christo libamina offerimus. Carpasius vicarius dixit; Quod vobis iubetur, facite. Senectus tua albā facta est Cyriace; sed modò eam iuuenem faciam. Et iussit picem liquari; & cum liquata fuisset; præcepit vt in caput beati Cyriaci diaconi funderetur. Ille autem clamabat, dicens; Gloria tibi Domine, qui nos seruos tuos dignatus es cælestis regni portas facere introire. Dicit & alijs Carpasius; Num sacrificatis, aut peribitis sicut perfidus Cyriacus? Dixerunt; Nos peccatores Domino Iesu Christo nosmetipsos sacrificium offerimus. Tunc Carpasius vicarius adduxit in conspectum suum euleum; & iussit suspendi in eo Crescentianum, in conspectu Cyriaci, Larga & Smaragdi. Et cum diu traheretur neruis, & fustibus & vnguibus raderetur; voce magna clamauit; dicens; Gloria tibi Domine Iesu Christe; qui nos ad gratiam tuā dignatus es euocare. Carpasius dixit; Date flammam ad latera eius. Et cum diu incendio cōstrictus vreretur, emisit spiritum. Cuius corpus iussit iactari ante cliuam vsq; in platea ante templum Palladis. Ipsa nocte venit Iohānes presbyter, & collegit corpus eius, & sepeliuit in cœmeterio Priscillæ; in arenario via Salaria; octauo Calend. Decembris.

Post mortem autem Crescentiani; retransit in custodiam Largum & Smaragdum & Cyriacum. Post dies verò quatuor resedit in eodem loco in Tellure, & præcepit sibi presentari Cyriacum diaconem, cui sic dixit; Quare dies senectutis tuæ cum tormētis ad inferos deducis? Cyriacus respondit; Ego semper pro Christo mori optaui. Dicit ei Carpasius; Sacrifica dijs immortalibus; & viues. Cyriacus respondit; Sacrificent eis; qui non cognouerunt creatorem suum Dominum nostrum Iesum Christum. Tunc iussit eum in catasta extendi; & attrahi neruis; & fustibus cedi. Cyriacus autem clamabat, dicens; Miserere mihi peccatori Domine Iesu Christe. Eodem die nunciauit Carpasius vicarius Maximiano Augusto omnia, quæ exercuerat in sanctos Dei. Iratus ergò Maximianus, iussit omnes vincos, qui erant in custodia, vnā cum Cyriaco capite truncari. Et data sententia, ducti sunt cum Cyriaco diacono promiscui sexus viginti & vnus; & decollati sunt via Salaria intra thermas Salustij forās muros. Quorum corpora collegit nocte Iohannes presbyter, & sepeliuit alios in eadem via; sanctum verò Cyriacum collegit; & commendaui sub die xvij. Calend. Aprilis. Ipso tempore Maximianus interfecit sororem suam Artemiam. Post dies autem octo, veniens Marcellus episcopus cum Lucina matrona Christianissima, condidit corpora sanctorum cum aromatibus & linteaminibus, & imposuit noctū in pauone cum eunuchis suis; & sustulit inde, vbi commendata fuerant, & transtulit cum sancto Cyriaco in prædium suum via Ostiensi, milliario ab vrbe Roma septimo; vbi requiescunt in sarcophagis lapideis, quos manu sua recondidit beata Lucina in pace, vj. Idus Augusti.

Eodem tempore beata Lucina fecit donationem de facultate sua & ex omnibus que habuit, ecclesiæ catholicæ. Hoc audiens Maximianus Augustus; indignatus proscriptioe eam dampnaui. Illa autē rogauit sanctum Marcellum episcopum; vt domum eius ecclesiam consecraret. Quod cum omni deuotione fecit Marcellus episcopus. At vbi frequenter in eadem domo Missas celebrasset in media ciuitate via Latina, & audiret hoc Maximianus Augustus; iratus præcepit, vt in eadem ecclesia planæ sternerentur ad animalia stabulada, & eundem Marcellum episcopum ad seruitium animalium deputauit cum custodia publica. Vbi etiam post multos annos seruido emisit spiritum, septimo decimo

Pix liquida funditur in caput S. Cyriaci.

Crescentianus reddit animam.

Cyriacus capite plectitur cum alijs 21.

Artemia necatur.

Nota de Missarū celebratione.

Marcelli
Papæ felix
obitus.

decimo Calend. Februarij. Cuius corpus rapuit Iohannes presbyter noctu cum beata Lucina, & condidit cum aromatibus, & sepeliuit in cœmeterio Priscillæ via Salaria, nō longè ab vrbe Roma, milliario tertio, vbi requiescit in pace.

Eodem tempore Maximianus Augustus præcepit ad se venire Carpasium, & interrogauit eum de discussione & nece sanctorum. Et cum vidisset Carpasium placatum sibi Maximianum, petijt ab eo domū beati Cyriaci. Qui confestim quod petebatur, ei concessit; Et cum introisset in eadem domum, quam donauerat beato Cyriaco Diocletianus Augustus, inuenit locum, vbi sanctus Cyriacus fontem ædificauit, quem consecrauit beatus Marcellus episcopus, vbi frequenter baptizabat sanctus Cyriacus venientes ad fidem. Tunc Carpasius vicarius paganus crudelissimus, cum in eadem domo inuenisset baptisterium, fecit in loco eodem balneum, quasi ad deridendam legem Christianorum. Vbi frequenter meretrices & scenici lauacra sibi exhibebant, turpi lucro gaudentes in loco sanctificato. Et cum frequenter ista fierent ab impijs & sceleratis, quadam die cum se lauissent, & exhiberent sibi epulas, exeunte Carpasio de balneo cum multis sceleratis, decem & nouem cum Carpasio vicario subito ceciderunt, & mortui sunt. Ab eodem die clauserunt balneum, & factus est timor magnus in eadem regione vsque in hodiernum diem. Sanctorum verò corpora, hoc est, Cyriaci, Largi, Smaragdi, Crescentiani, Mamie & Iuliane, sepulta sunt in via Ostiensi milliario ab vrbe Roma plus minus octauo: vbi orationes eorum florent nunc & semper, & quousque mundus iste voluitur, regnante Domino nostro Iesu Christo, cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

Vltio diuina in Carpasium & alios prophanos.

SERMO SANCTI HILARII EPISCOPI ARELATENSIS, DE VITA ET MORTE BEATISSIMI Honorati, Patris præcipui monachorum Lirinensium, & Episcopi Arelatensis.

16. IANVAR.
* memorijs

* & dignitatis



3. Reg. 18.

Philip. 3.

Prou. 10.
Viri illustrium mentium.

Gnoscitis, dilectissimi, diem publicis fidelium * mœroribus consecratum: Qui mihi quandiu caducos vitæ huius dies Dominus indulserit, semper quidè acerbitatibus grauis, plenus tamen * consolatoria laude adueniet. Hodie enim ille sanctæ recordationis, ecclesiæ huius Antistes, virtute, sacerdotio, nomine Honoratus, corpore exutus: quicquid ad clausulâ elocutionis adiecero, absurdum poterit iudicari: Si enim dixero, Ad astra migravit: ille etiam dum in terris moraretur, inter splendidissima regni Dei astra numeratus est: Addam, Christo adstat? Quando autem ei in vita sua ille non adstitit, cui omnis vita illam Elize vocè habuit, Viuit Dominus, cui adsto hodie? Dicam, Terrena deseruit, cuius, vt Apostolus ait, cōuersatio semper in cælis fuit? Similiter itaque, quātum certò animus meus habet, quicquid de tali viro dicendū occurrerit, ipsa sui magnitudine cōgruo exitu caret. Cōpugnant mœroribus gaudia: Talem reminisci, dulce est: Tali carere, supplicium. Duplex itaq; materia me prouocat: illic me laudum suarū gratia ad sermonem trahit, hinc ad singultus retrahunt damna communia. Ignoscite itaque, si diripientibus sibi duobus his affectibus mentem meam, oris mei officium, tanquàm duobus dominis famulatum congruum negat. Quicquid recordatio in laudis partibus suggerit, totum hoc sibi inter damna numerans dolor vendicat: Quanquàm, etsi ad esset mihi serenitas mentis, & famulatu idoneo menti lingua seruiret, num abundantius laus eius proferri sermonibus meis poterat, quàm in vestris sensibus manet? Nemo est, vt puto, cui non illius viri gratia maior occurrat, quàm possit opulentissima cuiuslibet proferre facundia. Quia ergò, vt Scriptura loquitur, Iustorum memoria cum laudibus semper est, nec potest quisquam meritorem illustrium viros non cum laude memorare: proferam, vt facultas datur, aliqua ex his, quæ de illo dilectionis vestræ corda meditatur. Adiuua bût utique sensus vestri conatus meos, & quod sermone meo expediri difficile est, vestra sibi pectora proprijs cogitationibus eloquentur:

Scriptura